

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Grădiniței 1, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com
Preot Pavel Postolachi ☎ 0745 644 256
Preot Marius Tabarcea ☎ 0745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruivi.” (Romani 12, 12)

Anul II • Nr. 20 (25) • 6 iunie 2021

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să-l vedem pe Dumnezeu în lucrările și minunile Sale

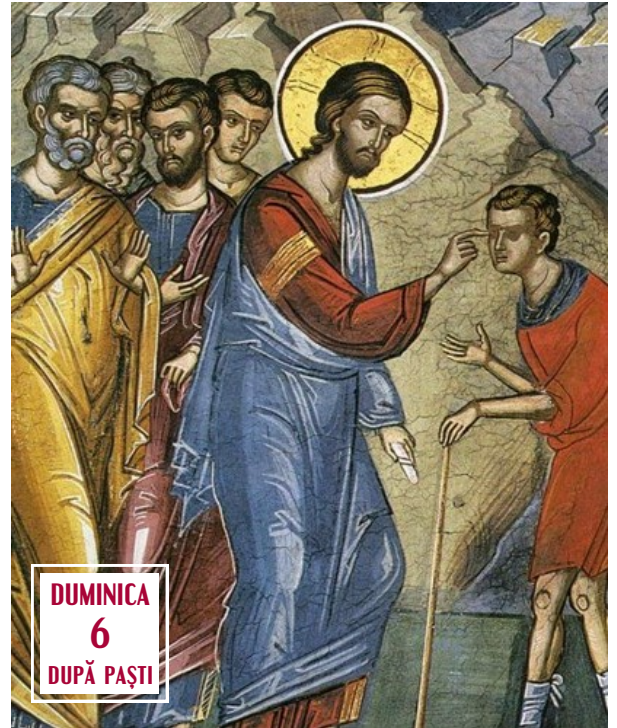
Jeromonahul Arsenie Boca

” A vedea pe Iisus e o fericire care nu se aseamănă cu nici o bucurie pământească; iar aceasta se întâmplă din când în când și din neam în neam, ca să nu se stingă dintre oameni siguranța existenței lui Dumnezeu.”

Învierea lui Hristos și învierea noastră

Orbirea sufletească este grea, pentru că ea implică mântuirea, și viața veșnică

Preot Vasile Gordon | Predică la Duminica Orbului

” Botezul - spune Sfântul Grigorie de Nazianz - este luminarea sufletelor, schimbarea vieții în mai bine, întoarcerea, îndreptarea cunoștinței către Dumnezeu, reluarea legăturii cu Dumnezeu”. Iar Sfântul Ciprian arată că: „Pentru fiii luminii este zi și în timpul nopții. Când este oare fără lumină cel care are lumină în inima sa? Sau când nu are soare și zi acela pentru care Hristos este Soare și Zi?” Viața celui botezat trebuie să confirme darurile primite la Botez, prin cuvinte și fapte, chiar și prin gândurile lui. Comportamentul este al unui om luminat, care a părăsit întunericul.

Orbirea este de două feluri: **trupească și sufletească**. Nu vorbim despre prima pentru că nu intră în obiectivele noastre pentru cuvântul de astăzi, cu toate că această boală aduce multă tristețe celor loviți de ea.

De aceea trebuie să ne imaginăm câtă bucurie simte cineva care și-a recăpătat vederea, așa cum a fost cazul omului din evanghelie.

Următoarea întâmplare este sugestivă în acest sens: Într-un compartiment de tren călătoreau împreună câteva persoane fără să se fi cunoscut înainte. Una dintre ele privea mereu pe geam și exclama destul de des „minunat, minunat!”, spre mirarea celorlalți, care vedeau pe geam un peisaj comun, fără priveliști deosebite. Omul cu exclamația s-a simțit dator să se explice: „Vă rog să mă iertați

că nu mi-am putut stăpâni admirația față de cele ce se văd pe geam... Eu azi dimineață am ieșit din spitalul unde am fost operat la ochi, căci am fost nevăzător. Acum văd și sunt atât de fericit de noutățile ce-mi apar înaintea ochilor...”

Câtă bucurie în astfel de cazuri, dar câtă tristețe la cei nevăzători! Și totuși, orbirea sufletească este mai grea, pentru că ea implică mântuirea, așadar viața veșnică. Dar orbirea aceasta are mai multe nuanțe, dintre care evidențiem două: orbire sufletească involuntară, care vine cel mai adesea din ignoranță (te orbește cineva, în sensul că te prosteste, te manipulează cu viclenie, prin diferite metode) și orbire voluntară, adică te complaci singur în minciună și întuneric.

Acesta din urmă este cel mai grav simptom al nevederii. Este, de fapt, refu-

zul de a recunoaște evidențele și în consecință, viețuirea voită în ape tulburi, în confuzie și tot ce ține de acestea.

Pentru astfel de oameni, botezul creștin a rămas doar o formalitate. Cât sunt de actuale, în acest caz, cuvintele Sfântului Chiril al Ierusalimului: „Mulți se botează ca și Simon Magul. Și-a cufundat trupul în apă, dar nu și-a luminat inima cu Duhul. Trupul s-a coborât și s-a ridicat iarăși, dar sufletul nu s-a îngropat împreună cu Hristos și nici nu s-a sculat împreună cu El...”

De aceea timpul vieții este deosebit de prețios pentru limpezirea noastră. Să nu ne prindă ceasul morții ca și cum am fi nebotezați, „orbi”, ci văzători (adică înțelegători) ai sensurilor vieții.

Viața celui botezat trebuie să confirme darurile primite la Botez, prin cuvinte și fapte, chiar și prin gândurile lui. Comportamentul este al unui om luminat, care a părăsit întunericul.

De aceea, Mântuitorul ne cheamă cu atâta stăruință, pe toți, spre viețuire luminoasă: „Încă puțină vreme Lumina este cu voi. Umblați cât aveți lumină, ca să nu vă prindă întunericul. Căci cel ce umblă în întuneric nu știe unde merge. Cât aveți lumină, credeți în Lumină, ca să fiți fiii ai Luminii” (Ioan 12, 35-36).

Până când salutăm cu „Hristos S-a Înălțat”?

Nicolae Pintilie | Doxologia.ro

Dacă timp de 40 de zile, creștinii s-au salutată/ rugat împreună cu cuvintele *Hristos a înviat!*, sufletul sensibil al țaranului român a simțit nevoia să extindă această stare de rugăciune și după Înălțarea Domnului Iisus Hristos. Doar românii din toată ortodoxia ecumenică a Răsăritului au găsit de cuviință să continue rugăciunea salut cu „Hristos S-a Înălțat!”.

Încă din fașă, de la prima comunitate născută în casa apostolului Ioan Marcu din Ierusalim, creștinii au tradus în viața lor mesajul credinței în Mântuitorul Iisus Hristos. Până și cele mai mici gesturi cotidiene erau gândite spre slava lui Dumnezeu. Deoarece creștinismul s-a născut în comunitatea din jurul potirului euharistic, salutul acesteia era legat de cele duhovnicești. Cu siguranță că erau folosite formulele de salut specifice mediului iudaic și mai târziu celui elen, însă, încă din Noul Testament, găsim un prim salut creștin – „Maranatha”, adică „Domnul vine” sau, după alte traduceri, „Doamne, vino” (1 Corinteni 16, 22).

Promisiunea biblică a Mântuitorului Hristos, aceea că prin Euharistie va fi cu noi „până la sfârșitul veacurilor” a fost transpusă în salutul creștinilor din primul secol. Deși nu avem mărturie că acest salut a supraviețuit perioadei apostolice, majoritatea istoricilor care s-

-au ocupat de această perioadă au afirmat că, în epoca persecuțiilor, a existat o formă de salut cunoscută doar de creștini – un salut pe care reprezentanții cultelor politeiste nu îl puteau recunoaște cu ușurință. Deși forma de salut a creștinilor ce se rugau în catacombe sau la mormintele martirilor nu a ajuns să fie cunoscută, până la noi a străbătut o altă formă de salut, dătătoare de speranță – „Hristos a Înviat!”.

Din noaptea luminată și până la slăvita sărbătoare a Înălțării Domnului, creștinii de secole s-au salutată cu „Hristos a Înviat!”. Dincolo de cuvintele sărace, în acest salut stă toată teologia creștină, fiind invocat numele lui Dumnezeu. Acel nume înfricoșător pe care tradiția iudaică nu îngăduia nimănui să îl rostească, a devenit la creștini parte din salutul zilnic, demonstrând că, în creștinism, dragostea a luat locul fricii.

Mai mult, salutul devine cea mai scurtă și mai simplă rugăciune. Te întâl-

nești cu aproapele și te rogi dimpreună, într-un simplu salut mărturisind credința în Învierea Mântuitorului Iisus Hristos. E o rugăciune isihastă a satului românesc, așa cum s-a exprimat un teolog contemporan.

Dacă timp de 40 de zile, creștinii s-au salutată/ rugat împreună, sufletul sensibil al țaranului român a simțit nevoia să extindă această stare de rugăciune și după Înălțarea Domnului Iisus Hristos. Doar românii din toată ortodoxia ecumenică a Răsăritului au găsit de cuviință să continue rugăciunea salut cu „Hristos S-a Înălțat!”.

Deși au existat voci care au încercat să demonstreze „că nu este canonic” sau că „este doar din tradiția populară”, salutul „Hristos S-a Înălțat!” ține de ființa credinciosului român, a celui om simplu peste care au trecut zeci de popoare migratoare și câteva imperii care i-au vrut credința și glia, dar el a rămas credincios credinței strămoșilor. De ce? Pentru că în toate necazurile care au venit peste el, românul a avut nevoie de sentimentul de „Înălțare”.

Dacă, din punct de vedere istoric, avem destule argumente că salutul „Hristos S-a Înălțat!” – Adevărat S-a Înălțat!” este unul corect și vrednic de folosit, putem afirma că el nu afectează cu nimic unitatea cultică, dogmatică și canonică cu celelalte Biserici Ortodoxe surori. Unitate în diversitate, „Hristos S-a Înălțat!” este o mărturisire continuă și perpetuă prin Sfânta Tradiție a evenimentului central, care a marcat istoria – o continuare logică a iubitului salut „Hristos a Înviat!”.

Prin faptul că străbunii noștri au continuat cântarea liturgică „Cu adevărat mare este Taina creștinătății. Dumnezeu S-a arătat în trup, S-a îndreptat în Duhul, S-a vestit de îngeri, S-a propovăduit întru neamuri, S-a crezut în lume și S-a înălțat întru slavă” cu salutul „Hristos S-a Înălțat!”, ei nu au făcut altceva decât să confirme liturgicul în viața de zi cu zi.

Chiar dacă nu găsim suficient substrat teologic ca să mulțumim pe „canonici”, salutul „Hristos S-a Înălțat!” este o realitate care nu afectează cu nimic. Mai mult, putem spune că avem o rugăciune-salut în plus.

Tradiția sufletului românesc a fost deja consemnată liturgic, astfel încât creștinii ortodocși se salutată cu „Hristos S-a Înălțat!” timp de zece zile – din joia Înălțării Domnului, până sâmbătă, la ceasul vecerniei (ora 16.00), din Dum-nica Pogorării Duhului Sfânt.

Un salut și o mărturisire publică, „Hristos S-a Înălțat! – Adevărat S-a Înălțat!” trebuie să treacă dincolo de formalismul salutului cotidian și să devină rugăciune sinceră, o rugăciune care să ne înalțe pe toți în Împărăția lui Dumnezeu.